

[Kurt Brauer.]

os, at der går en ganske rum tid, fra udvalget afgiver betænkningen, til der kommer en anden behandling, og denne betænkning må som sagt ved hjælp af bilag og på anden måde indeholde så fyldige oplysninger, at enhver borger kan bruge den som et opslagsværk, så dette virkelig kan blive genstand for en diskussion i befolkningen.

Nu lidt om de fordele og mangler, som vi er blevet opmærksomme på i socialistisk folkepartis gruppe.

Vi er allerførst opmærksomme på, at vi nu går over til det såkaldte optjeningsprincip. Jeg har talt om det før her fra folketingets talerstol, og jeg har i den almindelige markedsdebat rundt omkring i landet haft lejlighed til at tale utalte gange om dette optjeningsprincip. Vi finder fra socialistisk folkepartis side, at det er et asocialt princip, vi finder, at det strider mod al udvikling i den socialpolitiske debat, som siger, at sikringsydelse er noget, som alle skal have, og de skal have det, uanset hvor lang tid de har ydet en praktisk erhvervsindsats. Jeg synes, at socialdemokraterne her i folketinget skulle mærke sig hr. Simonsens glæde. Jeg synes, at man skal gøre sig klart, at dette optjeningsprincip fik sine store dage efter en pavelig bulle fra 1931, som hedder Quadragesimo anno. Her pålagdes det katolske styrede lande at benytte optjeningsmåden, når sociale sikringsydelser skulle udbetales. Bismarcks dage — for også han annammede denne filosofi — er forbi, og debatten, der førte til, at man troede, at hans sociale principper også var udryddet i Danmark, er faktisk glimrende beskrevet i det, som vi herinde kalder P-planen eller perspektivplanen. Der har man ganske kort for at kunne danne sig et billede af den kommende socialudvikling givet et rids af den debat, som førtes meget intenst i 1960-erne, en debat, som efterhånden fortrængte sikringsydelser som et væsentligt element i socialpolitik og fremhævede servicesiden som det væsentligste, idet vi siger, at det, at man får et indkomstbortfald, uden videre må lade sig reparere, det, at man bliver gammel, det, at man bliver ude af stand til at fungere, må uden videre kunne lade sig reparere. I den udstrækning, det kun drejer sig om økonomi, er det uinteressant, for så vidt det er socialpolitik, man vil diskutere.

Det interessante er serviceydelserne, det interessante i markedsdebatten er derfor følgende serviceydelserne, det interessante, som man ikke har beskæftiget sig med i sammenlignende undersøgelser, er serviceydelserne, og derfor er der ikke nogen synderlig udsigt til, at der her i dag skal komme en større fællesmarkedsdebat. Det synes jeg er ganske rimeligt, men jeg måtte dog benytte lejligheden til at give optjeningsprincippet disse onde ord med på vejen. Vi vil under ingen omstændigheder kunne medvirke til, at der indføres et sådant optjeningsprincip i Danmark.

Lovforslagene er også administrationskrævende, må man tro, det er mit indtryk efter at have læst dem igennem. Hvordan vil man kontrollere, hvilke mennesker der har arbejdet hvornår i Danmark? Vil man bruge folkeregistrene til at kontrollere det med, så må man pege på, at det er få år siden, at folkeregistrene er blevet oprettet herhjemme, og at folkeregistrene delvis var sat ud af kraft i perioden 1940-45. Deraf kan vi altså ikke læse ret meget. Vil det sige, at der kommer til at påhvile den enkelte ansøger om pension en bevisbyrde? Er det vedkommende sely, der skal bevise, hvornår han har været til stede her eller i et andet land? Eller er det sådan, at vi kan nøjes med bare at godkende hans udsagn herom? Hvordan vil man bære sig ad med at lave al den kontrol? Jeg kunne i grunden tænke mig at overveje at gå ind på en sådan ordning som den, der her er foreslået, hvis man ville love mig at bruge ATP-administrationen, altså ganske vist når ATP-administrationen har virket i 40 år; så kan vi begynde at overveje at indføre en ordning med optjeningsprincippet, og det vil sige, at disse lovforslags ikrafttrædelsesdato skal rettes til 1. januar 2003. Det synes jeg ville være en værdifuld ændring af lovforslagene.

Med hensyn til den opsplitning, som er blevet rost heroppefra af forskellige partier, må jeg sige, at også vi i socialistisk folkeparti finder, at det er et godt princip. Det er et godt princip, der koster 200 mill. kr. Jeg synes lige, jeg vil opfordre til, at man husker at regne dem med som én af de priser, der skal betales, for at vi kan komme ind i dette velsignede fællesmarked. Det er en uomgængelig nødvendighed, og uanset om man har sympati for en opsplitning af ægte-